

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 665/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/13/2021 z 29. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/13/2021 z 29. júna 2023. Súčasne navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na nové konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „colný úrad“) č. 1227607/2015 z 28. júla 2015 prepustený zo služobného pomeru colníka podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ sekcie colných úradov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. 1514079/2015 zo 7. októbra 2015 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a rozhodnutie colného úradu z 28. júla 2015 potvrdil.

3. Sťažovateľ následne podal na Krajskom súde v Košiciach správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. októbra 2015 spolu s rozhodnutím colného úradu z 28. júla 2015. Krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7S/167/2015 z 18. mája 2016 tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7Sžk/7/2016 z 31. júla 2018 tak, že rozsudok krajského súdu z 18. mája 2016 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodu nevysporiadania sa s podstatnými námietkami sťažovateľa.

4. Po vrátení veci kasačným súdom vydal krajský súd 9. júna 2021 vo veci sťažovateľa druhý rozsudok, ktorým žalobu opätovne zamietol. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 29. júna 2023 tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Zásah do sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom správneho súdu vidí sťažovateľ v tom, že „*NSS SR nedal odpoveď na zásadne námietky sťažovateľa a stotožnil sa s arbitrárnymi závermi správnych orgánov aj správneho súdu. NSS SR sa stotožnil s rozsudkom správneho súdu, ktorý aj keď viazaný rozsudkom NS SR nepostupoval v jeho intenciách a obmedzil sa len na ich komentovanie a v celom rozsahu prevzal argumentáciu žalovaného. NS SR zjavne pri posudzovaní veci volil voči sťažovateľovi extenzívny výklad právnych predpisov, reštriktívny výklad právnych predpisov volil vo vzťahu k žalovanému, čo sa prejavilo napr. v tom, že považoval za preukázané, že pre aplikáciu § 183 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, boli splnené všetky zákonné podmienky, aj keď ani jeden z právnych predpisov porušený nebol, a argumentácia žalovaného bola založená v podstate na tom, že predpisy treba vidieť v súvislostiach. Stotožnenie sa s touto argumentáciou nespĺňa požiadavky čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dohovoru, pretože ani NSS SR nedal odpoveď na argumentáciu sťažovateľa, že ani jeden z týchto právnych predpisov nemohol byť porušený. Samotná dikcia právnych predpisov vylučuje záver o ich porušení sťažovateľom. Vo svojich záveroch súd pripustil značnú mieru svojvôle správnych orgánov, na druhej strane vecnú argumentáciu sťažovateľa zľahčoval, námietky sťažovateľa považoval za formálne.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného

práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

7. Ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vydanému v systéme správneho súdnictva. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012). Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

8. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 505/2019).

9. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší správny súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

10. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva,

ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Najvyšší správny súd si ako prvé v bode 8 napadnutého rozsudku ustálil sťažnostné námietky sťažovateľa, ktoré vo svojej podstate kopírujú námietky sťažovateľa uplatnené v ústavnej sťažnosti. V bodoch 15 až 17 sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa, že porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy vymedzenej vo výroku prvostupňového správneho orgánu mu nebolo preukázané. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že Slovenská republika je súčasťou tzv. schengenského priestoru, a preto sa kladie väčší dôraz na ochranu vonkajšej hranice, ktorou je štátna hranica Slovenskej republiky s Ukrajinou, kde je nezákonný dovoz cigariet pravdepodobnejší než na inom mieste. Uvedené musia mať colníci pri výkone štátnej služby na pamäti. Konštatuje, že *„medzi klasické spôsoby pašovania cigariet patria notorické úkryty v autách, a preto je internými služobnými predpismi zavedená povinnosť colníka zamerať sa pri výkone colnej kontroly a colného dohľadu predovšetkým na batožinu cestujúcich, batožinový priestor, ale aj na motorový priestor, karosériu, s dôrazom na dutiny dopravného prostriedku. Výkon colnej kontroly zo strany sťažovateľa nezodpovedal dôslednému plneniu služobných povinností, nakoľko sťažovateľ vôbec nepreveroval karosériu kontrolovaného motorového vozidla a ukončil kontrolu bez toho, aby sa presvedčil, že sa v dutinách karosérie nepreváža nedovolený tovar. V dôsledku tohto opomenutia prešlo vozidlo kontrolou sťažovateľa bez akýchkoľvek zistení a nelegálne prevážaný tovar ukrytý práve v dutinách karosérie bol zistený až následnou kontrolou vozidla. Niet pochyb, že sťažovateľ nepostupoval pri výkone štátnej služby svedomito, disciplinovane a podľa pokynov nadriadeného, a preto voči nemu bola vyvodená disciplinárna zodpovednosť dôvodne. Kasačný súd v zhode so správnym súdom zdôrazňuje, že sťažovateľ nebol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu, že na územie Slovenskej republiky bolo nelegálne dovezených 28.000 ks cigariet, ale preto, že si nedbanlivým výkonom štátnej služby pri výkone colnej kontroly náležitým spôsobom nesplnil vyššie uvedené povinnosti.“*

12. K námietke sťažovateľa, že rozkaz riaditeľa colného úradu č. 2/2013 nestanovuje výslovný postup pri výkone kontroly dopravného prostriedku z hľadiska úkonov, ktoré má colník vykonať, kasačný súd v podstatnom uviedol, že *«aj napriek tomu, že povinnosť „klopať po karosérii“ sa v dotknutom rozkaze nenachádza, sťažovateľ má uvedený spôsob kontroly vozidiel zaužívaný s cieľom naplniť rozkaz, z ktorého mu plyní povinnosť zamerať sa pri kontrole na „dutiny karosérie“. Vo vzťahu k sťažovateľom namietaným skutkovým zisteniam žalovaného považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že z onoho rozkazu, ktorý upravuje jednotlivé činnosti pri výkone štátnej služby colníka na Pobočke úradu [REDAKOVANÉ], vyplýva povinnosť zamerať sa predovšetkým na batožinu cestujúcich, batožinový priestor, priestor pre cestujúcich, ako i povinnosť zamerať sa na motorový priestor, podvozok a karosériu, s dôrazom na dutiny karosérie dopravného prostriedku a iné priestory, v ktorých by mohol byť prepravovaný nezákonne dovážaný tovar s tým, že kontrola jednotlivých častí dopravného prostriedku sa musí realizovať v takom rozsahu, aby sa colník dostatočne presvedčil o tom, že v jednotlivých častiach dopravného prostriedku sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu. Z kamerového záznamu obstaraného*

prvostupňovým orgánom pritom vyplynulo, že sťažovateľ sa naklonil do interiéru vozidla, kde zotrval cca 8 sekúnd... Kasačný súd má za to, že ak sa colník v súlade s rozkazom riaditeľa colného úradu nezameral počas kontroly na dutiny karoséria vozidla, uvedené je objektívne možno hodnotiť ako jeho nedôslednosť a nedisciplinovanosť, a to bez ohľadu na to, či bol v následne realizovanej dodatočnej colnej kontrole nelegálne prevážaný tovar odhalený alebo nie. Tvrdenia, že ak by nebol takýto tovar odhalený, tak konanie colníka počas kontroly by zostalo za daných okolností bez postihu, sú len dohadmi, bez reálnej argumentačnej opory. Sťažovateľovi bol vytknutý spôsob vykonania kontroly vo vzťahu ku karosérii vozidla, ktorý sa javil ako nedostatočný na to, aby vôbec bol takýmto postupom nejaký tovar odhalený. Pozornosti kasačného súdu neunikla ani skutočnosť, že sťažovateľ kontrolu zadných ľavých dverí, kde sa sporný tovar nachádzal, vôbec nevykonával a celú colnú kontrolu realizoval bez toho, aby vstúpil oboma nohami do interiéru vozidla. V súvislosti s uvedeným kasačný súd dodáva, že sťažovateľ bol v danom období v štátnej službe colníka už 10 rokov, a teda preukázateľne mal niekoľkoročnú prax a získané skúsenosti v oblasti výkonu colnej kontroly motorového vozidla sa tak kasačnému súdu javí ako nenáležité a krajne neprofesionálne. Sťažovateľ teda nebol prepustený za porušenie povinnosti vykonať konkrétne úkony (poklepať po karosérii a požiadať vodiča o stiahnutie okien vozidla), ale porušenie povinnosti vykonať kontrolu v takom rozsahu, aby sa dostatočne presvedčil o tom, že sa v kontrolovanom vozidle nenachádza tovar podliehajúci colnému dohľadu. Ak by kasačný súd prisvedčil argumentácii sťažovateľa, že spôsob a rozsah vykonania colnej kontroly určuje len colník, vznikla by tým absurdná situácia, kedy by pojem „dostatočne sa presvedčil“ podliehal výlučne subjektívnemu vnímaniu toho-ktorého colníka. Preto je potrebné, aby colník vykonával pri kontrole úkony smerujúce k odhaleniu aj takého tovaru, ktorý nie je viditeľný voľným okom, k čomu v prípade colnej kontroly vykonanej sťažovateľom preukázateľne nedošlo.».

13. Najvyšší správny súd sa v bodoch 20 až 23 zaoberal aj námietkou sťažovateľa, že ustanovenia súvisiacich colných predpisov, s ktorými v rozpore mal podľa výrokovej časti rozhodnutia konať, porušiť nemohol, keďže nie je ich adresátom, prípadne tieto obsahujú len legálne definície pojmov súvisiacich s colným dohľadom. Odkázal pritom na bod 6 rozsudku správneho súdu, v ktorom k uvedenému správny súd zaujal jednoznačné stanovisko, ktoré podľa názoru kasačného súdu neprekračuje rámec zákona. Poukázal pritom aj na publikované stanovisko správneho kolégia najvyššieho správneho súdu z 9. mája 2022 (bod 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Zároveň v bode 23 napadnutého rozsudku pripustil, že medzi právnymi predpismi, ktoré mal sťažovateľ svojím postupom porušiť, sa uvádzajú i ustanovenia určujúce podmienky oslobodenia od dane z pridanej hodnoty a spotrebnej dane pri dovoze tabakových výrobkov. Napriek tomu, že sťažovateľ ako colník musí tieto ustanovenia poznať a aplikovať, porušiť ich nemohol, a preto ich vyhodnotil ako nadbytočné, a teda tieto námietky sťažovateľa ako opodstatnené. Na druhej strane však kasačný súd konštatoval, že „uvedený nedostatok nespôsobuje zmätočnosť, nezrozumiteľnosť či nejasnosť o tom, v akom konaní resp. nekonaní sťažovateľa videli colné orgány hrubé porušenie služobných povinností a služobnej prisahy, ktoré vyhodnotili ako nezlučiteľné so zotrvaním sťažovateľa v služobnom pomere. Nejde preto o nezákonnosť rozhodnutia, ktorá by zakladala dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného, ako to správne vyhodnotil i správny súd.“.

14. V závere napadnutého rozsudku sa kasačný súd vyjadril aj k námietke, že nadriadení nezabezpečili sťažovateľovi také podmienky pri zabezpečovaní colného dohľadu, aké vytvorili

skupine colníkov, ktorá po tom, čo bol sťažovateľ povinný prerušiť kontrolu motorového vozidla, túto dokončili, pričom konali už na základe poznatkov o rizikivosti vozidla. Aj keď sťažovateľ nemal informácie o rizikivosti vozidla, nezbavilo ho to zodpovednosti za nerešpektovanie predpísaných služobných postupov a za porušenie povinností pri výkone právomocí colného orgánu. Každý colník je povinný postupovať pri výkone služobných povinností svedomito a zodpovedne, rovnakým spôsobom vo vzťahu ku každému jednému vozidlu prechádzajúcemu cez hraničný priechod bez ohľadu na predchádzajúcu vedomosť o jeho rizikivosti. Vyčítané porušenie služobných povinností spočíva v nedôslednosti pri kontrole vozidla, nie v tom, že pri jeho opakovanej kontrole bol nájdený vo vozidle nezákonne dovážaný tovar, čo len potvrdilo sťažovateľovu nedôslednosť.

15. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Kasačný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neopomenul reagovať na všetky pre rozhodnutie dôležité otázky nastolené sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Z ústavnoprávneho hľadiska niet ani žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

16. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Je potrebné opätovne dodať, že sťažovateľ si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o mimoriadnom opravnom prostriedku (tu najvyššieho správneho súdu v sťažnostnom konaní) s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej (tu správnej) veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni (m. m. IV. ÚS 399/2022).

18. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Čo sa týka námietky porušenia základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie tohto práva v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nedospel k záveru,

že by napadnutým rozhodnutím mohli byť porušené tieto práva sťažovateľa, a tým spochybnená ústavná udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, neprichádzala do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 35 ods. 3 ústavy.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

21. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 3 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

22. Obdobný záver platí aj pre namietané porušenie čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ktoré rovnako neobsahujú (neupravujú) základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľ mohol skrz podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáhať.

23. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti znovu neostávalo ústavnému súdu iné, iba ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu